

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Η εκκλησία είναι ένα σώμα με πολλά μέλη που έχουν κληθεί από κάθε έθνος, φυλή, γλώσσα και λαό. Εν Χριστώ είμαστε νέα δημιουργία. Οι διακρίσεις φυλής, πολιτισμού, γνώσεων, εθνικότητας, και οι διαφορές μεταξύ ανωτέρου και κατωτέρου, πλουσίου και φτωχού, αρσενικού και θηλυκού δεν πρέπει να αποτελούν διαίρεση μεταξύ μας. Όλοι είμαστε ίσοι εν Χριστώ, ο οποίος με ένα Πνεύμα μας συνένωσε σε μια αδελφοσύνη με Αυτόν και μεταξύ μας. Πρέπει να υπηρετούμε και να υπηρετούμαστε χωρίς προτίμηση ή επιφύλαξη. Μέσα από την αποκάλυψη του Ιησού Χριστού στη Γραφή μοιραζόμαστε την ίδια πιστη και ελπίδα, ενωμένοι δίνοντας τη μαρτυρία μας σε όλους. Αυτή η ένωση πηγάζει από την ενότητα του Τριαδικού Θεού, ο οποίος μας υιοθέτησε ως παιδιά Του.-

Βασικές Διδαχές, 13

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Χριστός έχοντας τελειώσει το έργο Του επάνω στη γη (Ιωάν. ιζ´4), συνέχισε να αγωνιά για την κατάσταση των μαθητών Του, ακόμη και την παραμονή του θανάτου Του.

Ζηλότυπα οδηγήθηκαν στη λογομαχία ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος και ποιοι θα υποδεικνύονταν για τις ανώτατες θέσεις στη βασιλεία του Χριστού. Η εξήγηση του Χριστού ότι η ταπεινοφροσύνη ήταν η ουσία της βασιλείας Του και ότι οι αληθινοί οπαδοί Του θα ήταν δούλοι, πρόθυμοι να δοθούν χωρίς να περιμένουν ευχαριστήρια ανταπόκριση, φάνηκε να έπεσε στο κενό. (Λουκά ιζ´10). Ακόμη και το παράδειγμα που έδωσε, να σκύψει και να πλύνει τα πόδια τους, όταν κανείς από αυτούς δε θα το έκανε εξαιτίας των αισθημάτων της στιγμής εκείνης, φαινόταν να είχε γίνει μάταιο. (Δείτε το κεφάλαιο 15).

Ο Ιησούς είναι αγάπη. Η συμπάθειά Του έκανε τα πλήθη να Τον ακολουθούν. Μη καταλαβαίνοντας αυτή την ανιδιοτελή αγάπη, οι μαθητές Του ήταν γεμάτοι προκαταλήψεις προς τους μη-Ιουδαίους, στις γυναίκες, στους «αμαρτωλούς», στους φτωχούς, οι οποίες προκαταλήψεις τους εμπόδιζαν να δουν την αγάπη του Χριστού που περιέβαλε αυτούς τους “περιθωριακούς”. Όταν οι μαθητές Τον βρήκαν να συζητάει με μια κακόφημη Σαμαρείτισσα, δεν είχαν ακόμη μάθει ότι τα χωράφια, με τον καρπό τους ώριμο, περιείχαν σπόρους όλων των ειδών, έτοιμα για θερισμό.

Αλλά ο Ιησούς δεν ταλαντευόταν από παραδόσεις, δημόσια γνώμη, ή ακόμη και οικογενειακό έλεγχο. Η ακαταμάχητη αγάπη Του άγγιζε την τσακισμένη ανθρωπότητα και

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

την αποκαθιστούσε. Τέτοια αγάπη που θα τους ξεχώριζε από το αδιάφορο πλήθος, θα αποτελούσε απόδειξη ότι ήταν αληθινοί μαθητές Του. Όπως Αυτός αγαπούσε, και εκείνοι έπρεπε να αγαπούν. Ο κόσμος θα ξεχώριζε τους Χριστιανούς όχι από την ομολογία τους, αλλά επειδή θα αποκάλυπταν μέσα τους την αγάπη του Χριστού. (Ιωάν. ιγ'34,35).

Ακόμη και στον κήπο της Γεθσημανής, το πρώτιστο στη διάνοια του Χριστού ήταν η ενότητα της εκκλησίας Του - εκείνοι οι οποίοι είχαν έρθει «εκ του κόσμου». (Ιωάν. ιζ'6). Παρακαλούσε τον Πατέρα Του για την ενότητα της εκκλησίας όμοια με αυτή που είχε η Θεότητα. «Παρακαλώ» «διά να είναι πάντες έν, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν έν, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας.» (Ιωάν. ιζ'20,21).

Μια τέτοια ενότητα είναι η πιο ισχυρή μαρτυρία της εκκλησίας, επειδή αποδεικνύει την ανιδιοτελή αγάπη του Χριστού για την ανθρωπότητα. Ο Χριστός είπε: «Εγώ εν αυτοίς και συ εν εμοί, διά να ήναι τετελειωμένοι εις έν και να γνωρίζη ο κόσμος ότι συ με απέστειλας, και ηγάπησας αυτούς καθώς εμέ ηγάπησας.» (Ιωάν. ιζ'23).

Βιβλική Ενότητα και η Εκκλησία

Τι είδους ενότητα ο Χριστός είχε στη σκέψη Του για τη σημερινή ορατή εκκλησία; Πώς είναι δυνατόν να υπάρξει μια τέτοια αγάπη και ενότητα; Ποιο είναι το θεμέλιό της; Ποια είναι τα συστατικά της; Απαιτεί ομοιομορφία ή επιτρέπει την ποικιλία; Πώς λειτουργεί η ενότητα;

Ενότητα του Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα είναι η κινητήρια δύναμη πίσω από την ενότητα της εκκλησίας. Με το Άγιο Πνεύμα οι πιστοί οδηγούνται στην εκκλησία. Με το Άγιο Πνεύμα βαπτίζονται «εις έν σώμα». (Α΄Κορ. ιβ'13). Αυτά τα βαπτισμένα μέλη πρέπει να έχουν μια ενότητα την οποία ο Παύλος περιγράφει ως «την ενότητα του Πνεύματος». (Εφεσ. δ'3).

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Ο απόστολος απαριθμεί τα βασικά συστατικά της ενότητας του Πνεύματος: «Έν σώμα και έν Πνεύμα, καθώς και προσεκληθήτε με μίαν ελπίδα της προσκλήσεώς σας. Είς Κύριος, μία πίστις, έν βάπτισμα, είς Θεός και Πατήρ πάντων, ο ων επί πάντων, και διά πάντων, και εν πάσι ημίν.» (Εφεσ. δ'4-6). Η επταπλάσια επανάληψη του αριθμητικού είς, μία, έν δίνει έμφαση στην πλήρη ενότητα που ο Παύλος αντιλαμβάνοταν.

Καλώντας τους από κάθε εθνικότητα και φυλή, το Άγιο Πνεύμα βαπτίζει τους ανθρώπους σε ένα σώμα - το σώμα του Χριστού, την εκκλησία. Καθώς αυξάνονται στην παιδεία του Χριστού, οι διαφορές σταματούν να τους χωρίζουν. Το Άγιο Πνεύμα καταρρίπτει τους φραγμούς ανάμεσα στον υψηλό και στο χαμηλό, στον πλούσιο και στο φτωχό, στον άνδρα και στη γυναίκα. Συνειδητοποιώντας ότι στα μάτια του Θεού όλοι είναι ίσοι, δείχνουν εκτίμηση ο ένας στον άλλον.

Αυτή η ενότητα λειτουργεί επίσης και στο συλλογικό επίπεδο. Αυτό σημαίνει ότι οι τοπικές εκκλησίες παντού είναι ίσες, και αν ακόμη ενισχύονται με χρήματα και ιεραποστόλους από άλλες χώρες. Μια τέτοια πνευματική ενότητα δε γνωρίζει ιεραρχία. Τοπικοί ποιμένες ή ιεραπόστολοι είναι ίσοι ενώπιον του Θεού.

Η ενωμένη εκκλησία έχει μια ελπίδα - την «μακαρίαν ελπίδα» της σωτηρίας που θα πραγματοποιηθεί με την «επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού». (Τίτ. β'13). Αυτή η ελπίδα είναι η πηγή της ειρήνης και χαράς, και προμηθεύει ισχυρά κίνητρα για ενωμένη μαρτυρία. (Ματθ. κδ'14). Ακόμη, οδηγεί στη μεταμόρφωση, διότι «πας όστις έχει την ελπίδα ταύτην επ'αυτόν, καθαρίζει εαυτόν, καθώς εκείνος είναι καθαρός». (Αΐωάν. γ'3).

Είναι διαμέσου της κοινής πίστης - προσωπική πίστη στην εξιλαστήρια θυσία του Ιησού Χριστού - που όλοι γίνονται μέρος του σώματος. Το ένα βάπτισμα που συμβολίζει το θάνατο του Χριστού και την ανάσταση (Ρωμ. ζ'3-6) εκ-

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

φράζει τέλεια αυτή την πίστη, μαρτυρώντας την ένωση με το σώμα του Χριστού.

Τελικά, η Γραφή διδάσκει ότι υπάρχει ένα Πνεύμα, ένας Κύριος, και ένας Θεός και Πατέρας. Όλες οι όψεις της ενότητας της εκκλησίας έχουν το θεμέλιό τους στο ενιαίο της Τριαδικής Θεότητας. «Είναι διαιρέσεις χαρισμάτων, το Πνεύμα όμως το αυτό. Και είναι διαιρέσεις διακονιών, ο Κύριος όμως ο αυτός. Είναι διαιρέσεις ενεργημάτων, ο Θεός όμως είναι ο αυτός ο ενεργών τα πάντα εν πάσι.» (Α΄Κορ. ιβ΄4-6).

Η Έκταση της Ενότητας. Οι πιστοί έχουν την εμπειρία της ενότητας στο πνεύμα και στη γνώμη. Σημειώστε αυτές τις προτροπές: «Ο δε Θεός της υπομονής και της παραγορίας είθε να σας δώσει να φρονήτε το αυτό εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν. Διά να δοξάζητε ομοθυμαδόν εν ενί στόματι τον Θεόν και Πατέρα ημών Ιησούν Χριστόν.» (Ρωμ. ι-ε΄5,6). «Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να λέγητε πάντες το αυτό, και να μη ήναι σχίσματα μεταξύ σας, αλλά να ήσθε εντελώς ηνωμένοι, έχοντες το αυτό πνεύμα και την αυτήν γνώμην.» (Α΄Κορ. α΄10). «Λοιπόν, αδελφοί, χαίρετε, τελειοποιείσθε, παραμυθείσθε, φρονείτε το αυτό, ειρηνεύετε. Και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ'υμών.» (Β΄Κορ. ιγ΄11).

Η εκκλησία του Θεού λοιπόν, πρέπει να αποκαλύψει ενότητα στα αισθήματα, στη σκέψη και στη δράση. Αυτό σημαίνει ότι τα μέλη πρέπει να έχουν ταύτιση στα αισθήματα, στις σκέψεις και στις πράξεις; Η βιβλική ενότητα απαιτεί ομοιομορφία;

Ενότητα στην Ποικιλία. Η βιβλική ενότητα δεν έχει την έννοια της ομοιομορφίας. Η βιβλική παραβολή με το ανθρώπινο σώμα αποδεικνύει ότι η ενότητα της εκκλησίας υπάρχει στην ποικιλία.

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Το σώμα έχει πολλά όργανα, και όλα συμβάλλουν στη βέλτιστη λειτουργία του σώματος. Το καθένα εκπληρώνει ένα ζωτικό, αν και διαφορετικό καθήκον, και κανένα δεν είναι άχρηστο.

Αυτή η ίδια αρχή ισχύει και στην εκκλησία. Ο Θεός διανέμει τα χαρίσματα Του «ιδία εις έκαστον καθώς θέλει» (Α΄ Κορ. ιβ΄11), δημιουργώντας μια υγιή ποικιλία η οποία ωφελεί όλο το εκκλησίασμα. Όλα τα μέλη δε σκέπτονται με τον ίδιο τρόπο, και ούτε έχουν τα προσόντα να επιτελέσουν το ίδιο έργο. Όλοι όμως λειτουργούν κάτω από το ίδιο Πνεύμα, οικοδομώντας την εκκλησία κατά τον καλύτερο τρόπο με τις θεόδοτες ικανότητές τους.

Για να επιτελέσει την αποστολή της, η εκκλησία χρειάζεται τη συμβολή όλων των χαρισμάτων. Μαζί, εξασφαλίζουν μια ολοκληρωμένη ευαγγελιστική προσπάθεια. Η επιτυχία της εκκλησίας δεν εξαρτάται από το κάθε μέλος να είναι το ίδιο ή να κάνει το ίδιο όπως το κάθε άλλο μέλος. Περισσότερο εξαρτάται από όλα τα μέλη που επιτελούν το καθήκον το οποίο ο Θεός τούς έχει υποδείξει.

Στη φύση το αμπέλι με τα κλήματά του δίνει μια εικόνα ενότητας στην ποικιλία. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε την παραβολή του αμπελιού για να περιγράψει την ενότητα του πιστού με τον εαυτό Του. (Ιωάν. ιε΄1-6). Τα κλήματα - οι πιστοί, είναι η συνέχεια της αληθινής αμπέλου - του Χριστού. Όπως κάθε κλήμα και φύλλο, έτσι κάθε Χριστιανός διαφέρει από τους άλλους, αν και υπάρχει το ενιαίο, επειδή όλοι τρέφονται από την ίδια πηγή, την Άμπελο. Τα κλήματα της αμπέλου είναι χωρισμένα και δεν ανακατεύονται το ένα με το άλλο. Και όμως το κάθε κλήμα συνδέεται με τα άλλα αφού ενώνονται με τον ίδιο κορμό. Όλα τρέφονται από την ίδια πηγή: αφομοιώνουν τις ίδιες ζωογόνες ιδιότητες.

Έτσι, και η χριστιανική ενότητα εξαρτάται από τον εμβολιασμό των μελών στο Χριστό. Από Αυτόν έρχεται η δύναμη η οποία ζωοποιεί τη χριστιανική ζωή. Αυτός είναι η πηγή των ταλάντων και της αναγκαίας δύναμης για να επιτελέσει η εκκλησία το καθήκον της. Η ένωση με Αυτόν διαμορφώνει

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

τις απόψεις, τις συνήθειες και τον τρόπο ζωής των Χριστιανών. Διαμέσου Αυτού, όλα τα μέλη δένονται μεταξύ τους και ενώνονται σε μια κοινή αποστολή. Καθώς τα μέλη μένουν στο Χριστό, η ιδιοτέλεια εκδιώκεται και η χριστιανική ενότητα εγκαθίσταται, βοηθώντας τα μέλη να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους.

Ενώ υπάρχουν διάφορες ιδιοσυγκρασίες στην εκκλησία, όλοι εργάζονται κάτω από μια Κεφαλή. Ενώ υπάρχουν πολλά χαρίσματα, το Πνεύμα όμως είναι ένα. Αν και τα χαρίσματα διαφέρουν, στη δράση όμως είναι αρμονικά. «Ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι.» (Α΄ Κορ. ιβ΄6).

Ενότητα της Πίστης. Ποικιλία χαρισμάτων δε σημαίνει οπωσδήποτε ποικιλία δοξασιών. Στις έσχατες ημέρες η εκκλησία του Θεού θα αποτελείται από ανθρώπους που συμμετέχουν στη βάση του αιώνιου ευαγγελίου - η ζωή τους χαρακτηρίζεται από την τήρηση των εντολών του Θεού και την πίστη του Ιησού. (Αποκ. ιδ΄12). Ενωμένοι, διακηρύττουν στον κόσμο την πρόσκληση του Θεού για σωτηρία.

Πόσο Σπουδαία Είναι η Ενότητα της Εκκλησίας;

Η ενότητα είναι ουσιώδης στην εκκλησία. Χωρίς αυτήν η εκκλησία θα αποτύχει να εκπληρώσει την ιερή αποστολή της.

Η Ενότητα Κάνει Αποτελεσματικές τις Προσπάθειες της Εκκλησίας. Σε έναν κόσμο που σπαράσσεται από διχογνωμία και διαμάχες, η αγάπη και η ενότητα ανάμεσα στα μέλη της εκκλησίας με διαφορετικές προσωπικότητες, ιδιοσυγκρασίες και διαθέσεις επιβεβαιώνουν για το μήνυμα της εκκλησίας με περισσότερη ισχύ από οτιδήποτε άλλο. Αυτή η ενότητα εξασφαλίζει αναμφισβήτητη απόδειξη της σύνδεσής τους με τον ουρανό και την εγκυρότητα των διαπιστευτηρίων τους ως μαθητές του Χριστού. (Ιωάν. ιγ΄35). Αυτό αποδεικνύει τη δύναμη του Λόγου του Θεού.

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Διαμάχη μεταξύ των λεγομένων Χριστιανών προκάλεσε αηδία στους απίστους και ίσως υπήρξε το μεγαλύτερο εμπόδιο να δεχθούν τη χριστιανική πίστη. Πραγματική ενότητα μεταξύ των πιστών εξουδετερώνει αυτή τη στάση. Επίσης αποτελεί τη μείζονα απόδειξη στον κόσμο, όπως είπε ο Χριστός, ότι Αυτός είναι ο Σωτήρας τους. (Ιωάν. ιζ'23).

Η Ενότητα Αποκαλύπτει την Πραγματικότητα της Βασιλείας του Θεού. Μια πραγματικά ενωμένη εκκλησία στη γη αποκαλύπτει ότι τα μέλη της περιμένουν σοβαρά να συμβιώσουν μαζί στον ουρανό. Η ενότητα στη γη αποδεικνύει την πραγματικότητα της αιώνιας βασιλείας του Θεού. Σε όσους ζουν με τον τρόπο αυτό, θα εκπληρωθεί η Γραφή: «Τί καλόν και τί τερπνόν να συγκατοικώσιν εν ομοιοία οι αδελφοί!» (Ψαλμ. ρλγ'1).

Η Ενότητα Δείχνει τη Δύναμη της Εκκλησίας. Η ενότητα φέρει δύναμη, η διάσπαση αδυναμία. Μια εκκλησία πραγματικά ευημερεί και είναι δυνατή όταν τα μέλη της είναι ενωμένα με το Χριστό και μεταξύ τους, και εργάζονται αρμονικά για τη σωτηρία του κόσμου. Και τότε, μόνο τότε είναι με όλη τη σημασία της λέξης: «του Θεού συνεργοί». (Α' Κορ. γ'9).

Η χριστιανική ενότητα προκαλεί τον κόσμο με τη συνεχώς αυξανόμενη διάσπαση που σπαράσσεται από αναληγισία και ιδιοτέλεια. Η ενοποιημένη εκκλησία προβάλλει λύση σε μια κοινωνία διαιρημένη από κουλτούρα, φυλή, γένος και εθνικότητα. Μια ενοποιημένη εκκλησία θα αντισταθεί στις σατανικές επιθέσεις. Πράγματι, οι δυνάμεις του σκότους είναι ανίσχυρες σε μια εκκλησία της οποίας τα μέλη έχουν αμοιβαία αγάπη όπως ο Χριστός τους αγαπάει.

Το θετικό και όμορφο αποτέλεσμα της ενοποιημένης εκκλησίας μπορεί να συγκριθεί με την απόδοση μιας ορχήστρας. Ακριβώς πριν να πάρει τη θέση του ο μαέστρος, καθώς οι μουσικοί ρυθμίζουν τα όργανά τους, δημιουργούν μια κακοφωνία. Όταν όμως παρουσιασθεί ο μαέστρος, ο

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

χαστικός θόρυβος σταματάει και όλα τα μάτια πέφτουν επάνω του. Κάθε μέλος της ορχήστρας κάθεται ακίνητο, έτοιμο να εκτελέσει τις οδηγίες του. Ακολουθώντας την μπακέτα του μαέστρου, η ορχήστρα παράγει μια όμορφη, αρμονική μουσική.

«Ένωση με το σώμα του Χριστού σημαίνει να αναμιξω το όργανο της ζωής μου στη μεγάλη ορχήστρα εκείνων που έχουν κληθεί κάτω από την μπακέτα του θείου Μαέστρου. Στο ρυθμό Του, ακολουθώντας την αρχική παρτιτούρα της δημιουργίας, έχουμε το προνόμιο να διαμορφώσουμε για την ανθρωπότητα τη συμφωνία της αγάπης του Θεού.»¹

Η Πραγματοποίηση της Ενότητας

Αν η εκκλησία πρέπει να έχει την εμπειρία της ενότητας, η Θεότητα καθώς και οι πιστοί πρέπει να ενωθούν προς το σκοπό αυτό. Ποια είναι η πηγή της ένωσης και μπορεί αυτή να επιτευχθεί; Ποιο ρόλο παίζουν οι πιστοί;

Η Πηγή της Ενότητας. Η Γραφή δείχνει ότι η ενότητα έχει τις πηγές της:

- 1) τη διαφυλάττουσα δύναμη του Πατέρα (Ιωάν. ιζ'11),
- 2) τη δόξα του Πατέρα που ο Χριστός έδωσε στους οπαδούς Του (Ιωάν. ιζ'22) και
- 3) την ενοίκηση του Χριστού μέσα στους πιστούς (Ιωάν. ιζ'23).

Το Άγιο Πνεύμα, «το Πνεύμα του Χριστού» που διαμένει στο σώμα του Χριστού είναι η συνεκτική δύναμη και παρουσία που κρατάει κάθε τμήμα ενωμένο.

Όπως ο άξονας και οι ακτίνες της ρόδας, έτσι και τα μέλη της εκκλησίας (οι ακτίνες) όσο πιο κοντά έρχονται στο Χριστό (τον άξονα), τόσο πιο κοντά έρχονται και μεταξύ τους. «Το μυστικό της πραγματικής ένωσης στην εκκλησία και στην οικογένεια δεν είναι η διπλωματία, ούτε η διαχείριση, ούτε οι υπεράνθρωπες προσπάθειες να υπερπηδηθούν οι δυσκολίες - αν και πολλά από αυτά θα πρέπει να γίνουν - αλλά η ένωση με το Χριστό.»²

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Το Άγιο Πνεύμα ως Ενωτικός Παράγων. Ως «Πνεύμα του Χριστού» και ως «Πνεύμα της αληθείας», το Άγιο Πνεύμα επιφέρει την ενότητα.

1. Το επίκεντρο της ενότητας. Καθώς το Πνεύμα εισέρχεται στους πιστούς, τους κάνει να ξεπερνούν τις ανθρώπινες προκαταλήψεις της κουλτούρας, της φυλής, του γένους, του χρώματος, της εθνικότητας και της θέσης. (Γαλ. γ'26-28). Αυτό το επιτυγχάνει φέρνοντας το Χριστό στην καρδιά. Εκείνοι, στους οποίους ενοικεί το Άγιο Πνεύμα, θα στραφούν στο Χριστό και όχι στον εαυτό τους. Η ένωσή τους με το Χριστό εγκαθιστά το δεσμό της ενότητας ανάμεσά τους - τον καρπό του ενοικούντος Πνεύματος. Τότε θα ελαχιστοποιήσουν τις διαφορές τους και θα ενωθούν στην αποστολή να δοξάσουν τον Ιησού.

2. Ο ρόλος των πνευματικών χαρισμάτων στην επίτευξη της ενότητας. Πώς είναι εφικτός ο σκοπός για την ενότητα της εκκλησίας; Όταν ο Χριστός άρχισε το μεσιτικό έργο Του δίπλα στον Πατέρα Του στον ουρανό, βεβαίωσε ότι ο σκοπός να είναι ο λαός Του ενωμένος δεν ήταν μια ψευδαίσθηση. Διαμέσου του Αγίου Πνεύματος έδωσε ειδικά χαρίσματα με την πρόθεση να εγκαταστήσει «την ενότητα της πίστεως» μεταξύ των πιστών.

Αναφερόμενος στα χαρίσματα αυτά ο Παύλος είπε ότι ο Χριστός «έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους». Αυτά τα χαρίσματα δόθηκαν στην εκκλησία «προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού, εωσού καταντήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». (Εφεσ. δ'11-13).

Αυτά τα μοναδικά χαρίσματα έχουν προορισμό να αναπτύξουν «την ενότητα του Πνεύματος» σε μια «ενότητα της πίστεως» έτσι που οι πιστοί, ώριμοι και σταθεροί, να μην

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

είναι «πλέον νήπιοι, κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμον διδασκαλίας, διά της δολιότητος των ανθρώπων, διά της πανουργίας εις το μεθοδεύεσθαι την πλάνην». (Εφεσ. δ'14, δείτε το κεφάλαιο 16).

Μέσα από αυτά τα χαρίσματα οι πιστοί λένε την αλήθεια με αγάπη και αυξάνονται εν Χριστώ, την κεφαλή της εκκλησίας - αναπτύσσοντας μια δυναμική ενότητα αγάπης. Ο Παύλος λέει: «εξ ού [του Χριστού] παν το σώμα συναρμολογούμενον και συνδεόμενον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελών, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους, κάμνει την αύξησιν του σώματος, προς οικοδομήν εαυτού, εν αγάπη». (Εφεσ. δ'16).

3. Η βάση για την ενότητα. Επειδή είναι το «Πνεύμα της αληθείας» (Ιωάν. ιε'26), το Άγιο Πνεύμα εργάζεται να εκπληρώσει την υπόσχεση του Χριστού. Το έργο Του είναι να οδηγήσει τους πιστούς «εις πάσαν την αλήθειαν». (Ιωάν. ιζ'13). Σαφώς λοιπόν, η χριστοκεντρική αλήθεια είναι η βάση της ενότητας.

Το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να οδηγήσει τους πιστούς στην αλήθεια που είναι ο Ιησούς. Μια τέτοια μελέτη έχει ενωτικό αποτέλεσμα. Παραταύτα, η μελέτη μόνη δεν επαρκεί για να οδηγήσει στην ένωση. Μόνο πιστεύοντας στην αλήθεια, βιώνοντας και κηρύττοντας αυτήν όπως ήταν στον Ιησού, φθάνει κανείς στην πραγματική ένωση. Η συναδέλφωση, τα πνευματικά χαρίσματα και η αγάπη, όλα έχουν τη σπουδαιότητά τους, αλλά η πληρότητά τους έρχεται διαμέσου Εκείνου ο οποίος είπε, «εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή». (Ιωάν. ιδ'6). Ο Χριστός προσευχήθηκε: «Αγίασον αυτούς εν τη αληθεία σου, ο λόγος ο ιδικός σου είναι αλήθεια.» (Ιωάν. ιζ'17). Για να έχουν την εμπειρία της ενότητας, οι πιστοί πρέπει να δεχθούν το φως που εκπέμπεται από το Λόγο του Θεού.

Καθώς αυτή η αλήθεια όπως είναι στον Ιησού, νοικεί και στην καρδιά, θα εκλεπτύνει, θα εξυψώσει και θα εξαγνίσει τη ζωή, εξαλείφοντας κάθε προκατάληψη και προστριβή.

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Η Νέα Εντολή του Χριστού. Όπως ο άνθρωπος, έτσι και η εκκλησία πλάσθηκε κατά την εικόνα του Θεού. Όπως κάθε μέλος της Θεότητας έχει αγάπη για τους άλλους, έτσι και τα μέλη της εκκλησίας θα αγαπούν ο ένας τον άλλον. Ο Χριστός έδωσε εντολή στους πιστούς να επιδείξουν την αγάπη τους στο Θεό αγαπώντας τους άλλους όπως αγαπούν τον εαυτό τους. (Ματθ. κβ'39).

Ο ίδιος ο Ιησούς κράτησε αυτή την αγάπη έως εσχάτων στο Γολγοθά. Ακριβώς πριν από το θάνατο Του επέκτεινε την εντολή που είχε διατυπώσει παλαιότερα, δίνοντας στους μαθητές μια νέα εντολή: «Να αγαπάτε αλλήλους καθώς σας ηγάπησα.» (Ιωάν. ιε'12, Ιωάν. ιγ'34). Είναι σαν να τους έλεγε: “Δε σας ζητώ να υπερασπισθείτε τα δικαιώματά σας, να πάρετε ό,τι σας ανήκει, να κάνετε αγωγή αν παραστεί ανάγκη. Σας ζητώ να γυμνώσετε την πλάτη σας στο μαστίγωμα, να γυρίσετε και από το άλλο μάγουλο, να κατηγορηθείτε άδικα, να υποστείτε ειρωνείες, εμπαιγμούς, μωλωπισμούς, να καρφωθείτε σε ένα σταυρό και να θαφτείτε, αν αυτό απαιτείται για την αγάπη προς τους άλλους. Αυτό είναι να αγαπάτε τους άλλους όπως εγώ σας αγαπώ.”

1. Το ανέφικτο, εφικτό. Πώς μπορούμε να αγαπάμε όπως ο Χριστός αγάπησε; Αδύνατον! Ο Χριστός ζητάει το αδύνατον, επειδή Εκείνος μπορεί να εκπληρώσει το αδύνατον. Υπόσχεται: «Και εγώ εάν υψωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πολλούς προς εμαυτόν.» (Ιωάν. ιβ'32). Επειδή η ενότητα με το σώμα του Χριστού γίνεται με την ενσάρκωση Του, η ενότητα των πιστών με το Θεό γίνεται διά του Λόγου ο οποίος έγινε σαρξ. Η ένωση των πιστών σχετίζεται επίσης με την κοινή ρίζα τους προς την Άμπελο. Και τελικά, είναι ριζωμένη στο σταυρό: η αγάπη του Γολγοθά που ανατέλλει μέσα στους πιστούς.

2. Ενότητα στο σταυρό. Η ενότητα της εκκλησίας λαμβάνει χώρα στο σταυρό. Μόνο όταν συνευδοτητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε και δεν αγαπούμε όπως ο Ιησούς, τότε παραδεχόμαστε την ανάγκη μας της παρουσίας Του - και

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Τον πιστεύουμε όταν λέει, «χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν». (Ιωάν. ιε΄5). Στο σταυρό καταλαβαίνουμε ότι δεν πέθανε μόνο για μας, αλλά για κάθε άτομο στη γη. Αυτό σημαίνει ότι αγαπάει όλες τις εθνικότητες, τις φυλές, τα χρώματα και τις τάξεις. Αγαπάει όλους εξίσου οποιαδήποτε διαφορά και αν υπάρχει. Γι'αυτό η ενότητα έχει τις ρίζες της στο Θεό. Η περιορισμένη αντίληψη του ανθρώπου τείνει να χωρίζει του ανθρώπους. Ο σταυρός αφαιρεί την ανθρωπινή τυφλότητα και θέτει την ετικέτα της τιμής στις ανθρωπίνες υπάρξεις. Αυτό δείχνει ότι κανένας δεν είναι ανάξιος. Όλοι είναι επιθυμητοί. Αν ο Χριστός τους αγαπάει, και εμείς πρέπει να το κάνουμε.

Όταν ο Χριστός προείπε ότι η σταύρωσή Του θα έλκυε όλους σε Αυτόν, εννοούσε ότι η ελκύουσα μαγνητική δύναμή Του θα έφερνε την ενότητα στο σώμα Του - την εκκλησία. Το απροσπέλαστο χάσμα ανάμεσα στον ουρανό και σε μας, το χάσμα που διέσχισε ο Χριστός, καθιστά ασήμαντο το μικρό δρόμο ή την πόλη που πρέπει να διασχίσουμε για να φθάσουμε σε έναν ασήμαντο αδελφό μας.

Γολγοθάς σημαίνει «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε». (Γαλ. ς΄2). Αυτός έφερε ολόκληρο το βάρος της ανθρωπότητας, το οποίο σύνθλιψε τη ζωή Του, ώστε Αυτός να μπορεί να μας δώσει ζωή και να μας ελευθερώσει για να βοηθάμε ο ένας τον άλλον.

Βήματα προς την Ενότητα. Η ενότητα δεν έρχεται αυτόματα. Οι πιστοί πρέπει να κάνουν κάποια βήματα για να την εξασφαλίσουν.

1. Ενότητα στο σπίτι. Το σπιτικό αποτελεί χώρο ιδεώδους εξάσκησης για την ενότητα της εκκλησίας. (Δείτε το κεφάλαιο 22). Όταν μάθουμε μέσα στην οικογένεια τη συνετή διαχείριση, την ευγένεια, την καλοσύνη, την υπομονή και την αγάπη, με κεντρικό σημείο το σταυρό, θα είμαστε σε θέση να φέρουμε αυτές τις αρχές και στην εκκλησία.

2. Σκοπός για την ενότητα. Ποτέ δε θα φθάσουμε στην ενότητα, εκτός αν εργασθούμε ενσυνείδητα γι'αυτή. Και δεν

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

μπορούμε ποτέ να έχουμε την ικανοποίηση ότι το επιτύχαμε. Πρέπει κάθε μέρα να προσευχόμαστε για ενότητα και να την καλλιεργούμε.

Οφείλουμε να ελαχιστοποιήσουμε τις διαφορές και να αποφύγουμε να διαφωνούμε για επουσιώδη πράγματα. Αντί να βλέπουμε αυτά που μας χωρίζουν, να μιλάμε για πολύτιμες αλήθειες στις οποίες συμφωνούμε. Να μιλάμε για την ενότητα και να προσευχόμαστε ώστε η προσευχή του Χριστού να εκπληρωθεί. Κάνοντας αυτό, μπορούμε να πραγματοποιήσουμε την ενότητα και αρμονία που ο Θεός θέλει να έχουμε.

3. Συνεργασία προς ένα κοινό σκοπό. Η εκκλησία ποτέ δε θα έχει την εμπειρία της ενότητας εκτός αν, ενεργώντας σαν μονάδα, επιδίδεται στο κήρυγμα του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Μια τέτοια αποστολή προδιαθέτει σε μια ιδεώδη εξάσκηση αρμονίας. Διδάσκει στους πιστούς ότι όλοι είναι μέρη της ισχυρής οικογένειας του Θεού, και ότι η ευτυχία του συνόλου εξαρτάται από την ευημερία του κάθε πιστού.

Κατά τη διακονία Του ο Χριστός συγχώνευσε την αποκατάσταση της ψυχής και την αποκατάσταση του σώματος. Και όταν απέστειλε τους μαθητές Του, επέμενε στην ίδια έμφαση: να κηρύξουν και να θεραπεύσουν. (Λουκά θ'2, ι'9).

Έτσι, η εκκλησία του Χριστού πρέπει να κάνει και το έργο του κηρύγματος - τη διακονία του λόγου - και το ιατρικό ιεραποστολικό έργο. Καμιά από αυτές τις δύο φάσεις του έργου δεν πρέπει να επιτελεσθεί ανεξάρτητα ή να απορροφήσει όλη την ενέργεια. Όπως στην εποχή του Χριστού, μια ισορροπία, μια αρμονική συνεργασία πρέπει να χαρακτηρίζει το έργο μας για τις ψυχές.

Εκείνοι που εμπλέκονται στις διάφορες φάσεις του έργου της εκκλησίας, πρέπει να συνεργάζονται στενά εάν επιθυμούν να δώσουν στον κόσμο την πρόσκληση με ισχυρό τρόπο. Μερικοί αισθάνονται ότι η ενότητα απαιτεί παγίωση για να είναι αποτελεσματική. Ωστόσο, το σώμα σε μια μετα-

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

φορική έννοια δείχνει ότι κάθε όργανο, μικρό ή μεγάλο, είναι σπουδαίο. Η συνεργασία - όχι ο ανταγωνισμός - είναι το σχέδιο του Θεού στο παγκόσμιο έργο. Έτσι, η ενότητα με το σώμα του Χριστού αποτελεί απόδειξη της ανιδιοτελούς αγάπης του Χριστού που τόσο μεγαλόπρεπα εκδηλώθηκε στο σταυρό.

4. Ανάπτυξη παγκόσμιας προοπτικής. Μια εκκλησία δεν επιδεικνύει αληθινή ενότητα αν δε συμβάλλει δραστήρια στο έργο του Θεού σε όλα τα μέρη της γης. Η εκκλησία πρέπει να κάνει το παν για να αποφύγει τον απομονωτισμό σε επίπεδο εθνικό, πολιτιστικό ή τοπικό. Για να επιτευχθεί η ενότητα στην κρίση, στο σκοπό και στη δράση, πρέπει οι πιστοί των διαφόρων εθνικοτήτων να αναμιχθούν και να συνεργασθούν.

Η εκκλησία πρέπει να φροντίσει να μην υποθάλπει διαχωρισμό εθνικών συμφερόντων, ο οποίος θα έβλαπτε την ενότητά της και την παγκόσμια εξάπλωσή της. Η ηγεσία της εκκλησίας πρέπει να ενεργήσει κατά τρόπον ώστε να διατηρήσει ισότητα και ενότητα, φροντίζοντας να μην αναπτύξει προγράμματα ή οικοδομές σε μια περιοχή χρηματοδοτώντας σε βάρος του έργου άλλων περιοχών του κόσμου.

5. Αποφυγή στάσης που διαιρεί. Η στάση της ιδιοτελείας, της περηφάνιας, της αυτοπεποίθησης, της ατάρκειας, της ανωτερότητας, της προκατάληψης, της κατάκρισης, της καταγγελίας, της μεμψιμοιρίας μεταξύ των πιστών συμβάλλει στη διάσπαση της εκκλησίας. Συχνά η απώλεια της πρώτης αγάπης στη χριστιανική πείρα βρίσκεται πίσω από αυτή τη στάση. Μια νέα ματιά στο δώρο του Θεού στο Γολγοθά μπορεί να ανανεώσει την αμοιβαία αγάπη. (Αΐωάν δ'9-11). Η χάρη του Θεού που μεταβιβάζεται με το Άγιο Πνεύμα μπορεί να εξαλείψει αυτές τις πηγές της διάσπασης στις φυσικές καρδιές.

Όταν σε μια εκκλησία της Καινής Διαθήκης δημιουργήθηκε το πρόβλημα της διάσπασης, ο Παύλος συνέστησε στην εκκλησία, «περιπατείτε κατά το Πνεύμα». (Γαλ. ε'16). Με συνεχή προσευχή πρέπει να επιζητούμε την οδηγία του

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Αγίου Πνεύματος, το οποίο μας οδηγεί στην ενότητα. Βαδίζοντας κατά το Πνεύμα, οδηγούμαστε στον καρπό του Πνεύματος - αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια. - που είναι αποτελεσματικό αντίδοτο κατά της διάσπασης. (Γαλ. ε΄22,23).

Ο Ιάκωβος μίλησε εναντίον μιας άλλης ρίζας διάσπασης: εξαρτάται πώς φερόμαστε στους ανθρώπους ανάλογα με την οικονομική ή κοινωνική θέση τους. Με σκληρές λέξεις καταγγέλλει μια τέτοια εύνοια: «Εάν όμως προσωποληπτήτε, κάμνετε αμαρτίαν και ελέγχεσθε υπό του νόμου ως παραβάται.» (Ιακ. β΄9). Επειδή ο Θεός δεν είναι προσωποληπτής (Πράξ. ι΄34), δεν πρέπει να φερόμαστε με σεβασμό σε κάποια μέλη της εκκλησίας από ό,τι σε άλλα με βάση τη θέση, τα χρήματα ή τις ικανότητες. Πρέπει να τους σεβόμαστε, αλλά δεν πρέπει να τους θεωρούμε ως πιο πολύτιμους στον ουράνιο Πατέρα μας από ό,τι το μικρότερο παιδί του Θεού. Τα λόγια του Χριστού επιβεβαιώνουν την άποψή μας: «Καθ'όσον εκάματε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εις εμέ εκάματε.» (Ματθ. κε΄40). Ο Χριστός αντιπροσωπεύεται από τον ελάχιστο καθώς και από τα πιο ευλογημένα μέλη. Όλοι είναι παιδιά του Θεού και ως εκ τούτου ίσης σπουδαιότητας γι'Αυτόν.

Όπως ο Κύριος μας, ο Υιός του ανθρώπου, έγινε ο αδελφός για κάθε γιο και θυγατέρα του Αδάμ, έτσι και εμείς οι οπαδοί Του καλούμαστε να φθάσουμε στην ενότητα του πνεύματος και της αποστολής προς τη σωτηρία των αδελφών μας από «παν έθνος, και φυλήν, και γλώσσαν και λαόν.» (Αποκ. ιδ΄6).

13. Ενότητα σ το σώμα του Χριστού

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Benjamin F. Reaves, «What Unity Means to Me», *Adventist Review*, 04-12-1986, σελ. 20.
2. White, *The Adventist Home* (Nashville TN. Southern Publishing Assn., 1952),σελ. 179.